

Arrest

nr. 89 589 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1985. U studeerde tot het jaar 2009 sociologie en antropologie aan de universiteit van Buea, en ging na het behalen van uw diploma in 2009, in Yaoundé wonen, samen met uw partner N.P. U werkte te Yaoundé, alsook uw partner N.P. Op 24 april 2012 stierf uw zus N. in uw ouderlijk dorp B. Nadat u hiervan op de hoogte werd gebracht door uw moeder, ging u naar B. om de begrafenis van uw zus bij te wonen. De dag na de begrafenis vond er een familiebijeenkomst plaats, waarop u meegedeeld werd dat uw overleden zus

normalerwijze moest trouwen met P.M, en dat u nu haar plaats diende in te nemen. Men deelde u mee dat het huwelijk plaats zou vinden op 10 mei 2012. Na afloop van deze familiebijeenkomst, lichtte u uw partner te Yaoundé hierover in. Deze zei u dat hij zou zien wat hij kan doen, en dat u ondertussen rustig moest blijven. U zei aan uw moeder dat u niet wilde trouwen met M, maar deze zei u dat ze u niet kon helpen. Uw partner te Yaoundé deelde u op 1 mei 2012 mee dat u op 5 mei naar Yaoundé moest komen. U zei aan uw moeder dat u uw spullen in Yaoundé wou ophalen, en uw vader ging daarmee akkoord. Op 5 mei 2012 vertrok u uit B. en ging u naar Yaoundé, waar u diezelfde dag Kameroen per vliegtuig ontvluchtte. U kwam op 6 mei 2012 aan in België en vroeg asiel aan op 7 mei 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u de door u opgeworpen vrees – namelijk gezocht te worden en te zullen worden gedwongen om te trouwen met P.M. – niet hard heeft kunnen maken.

U verklaarde dat uw vader met M. een akkoord had dat uw zus N. met M. zou trouwen, maar dat u – na de dood van uw zus – uw zus haar plaats moest innemen als toekomstige vrouw van M. (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U weet niet waarom deze afspraak was gemaakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 11), noch of uw zus van deze afspraak op de hoogte was en evenmin welke regelingen er getroffen waren betreffende het huwelijk van uw zus met M. (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U weet evenmin wiens idee het was dat u zou moeten trouwen met M. (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde dat uw vader bevriend is met P.M., maar gevraagd hoe het komt dat uw vader zo'n goeie banden heeft met M., antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde dat uw vader een traditionele titel draagt, maar weet verder niet te vermelden wat deze titel precies inhoudt (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde dat u op de familiebijeenkomst – die volgde op de begrafenis van uw zus – verteld werd dat u met P.M. moest trouwen, dat men u zei dat u zich moest voorbereiden, en dat men u de datum van het huwelijk meedeelde, zijnde 10 mei 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of u zich moest voorbereiden op het huwelijk, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u enkel dat ze u op de tiende mei zouden komen halen en u naar het paleis zouden brengen. U weet niet te vertellen hoeveel de bruidsschat zou bedragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd hoe een traditioneel huwelijk in zijn werk gaat, antwoordde u dat u het nooit had meegemaakt en dat u enkel weet dat een huwelijk voor iemand die gerelateerd is aan het paleis, anders is dan voor iemand die dat niet is (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd wat er dan precies verschillend is, antwoordde u dat u het niet zo goed weet en voegde u eraan toe dat de vrouwen van de chieft anders gekleed zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd hoe uw huwelijk zou verlopen, en wat u zou moeten doen, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde dat u zou meegedaan worden naar het paleis op de dag van het huwelijk, en dat daar oudere vrouwen zijn, die u zouden besnijden. Gevraagd of enkel de vrouwen van de chef besneden worden, dan wel ook andere meisjes en vrouwen in B, antwoordde u dat het enkel de vrouwen van de chef zijn die besneden worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd welke de reden is voor besnijdenis van de vrouwen van de chef, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd hoe u dit alles weet, antwoordde u weinig verhelderend dat 'dat is wat jullie horen' (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd van wie u dit hoorde, antwoordde u dat u het hoorde van een klasgenoot wiens dochter besneden is. Gevraagd waarom deze besneden werd, antwoordde u dat ze niet werd besneden en wijzigde u uw verklaring door te stellen dat u enkel zei dat een klasgenote van u het u ooit vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd of de andere vrouwen van de chieft besneden zijn, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd wie u zou besnijden antwoordde u zeer algemeen 'vrouwen in het paleis', maar u weet geen concrete naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd wat u kunt vertellen over de rituelen en ceremonies die met een besnijdenis gepaard gaan, verklaarde u enkel dat het in het paleis gebeurt, en dat de mensen er niet bij zijn. Het dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de besnijdenis die u vreest, allerm minst overtuigend. Dat u een besnijdenis vreest, omdat een klasgenote van u u ooit vertelde dat vrouwen van de chieft besneden worden, kan bezwaarlijk als een gegronde reden voor deze vrees beschouwd worden. Daarbij doet uw onwetendheid omtrent het waarom de vrouwen van de chef worden besneden, alsook omtrent de rituelen die bij besnijdenissen gepaard gaan, en de personen die deze besnijdenis zouden uitvoeren, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat de vrouwen van de chef besneden zouden worden. Uw onwetendheid betreffende de rituelen en ceremonies die met een traditioneel huwelijk gepaard gaan, alsook omtrent de regeling die uw vader met M. maakte, doet afbreuk aan de

geloofwaardigheid van het door u opgeworpen asielrelaas – namelijk dat u gedwongen zou worden te trouwen met M. Van iemand die dergelijk lot te wachten staat, en tot vijf dagen voor het geplande huwelijk in haar dorp bleef, kan op zijn minst worden verwacht dat ze iets meer zou kunnen vertellen betreffende de zaken die met een traditioneel huwelijk gepaard gaan.

Gevraagd wat uw reactie was toen men u meedeelde dat u met M. moest trouwen, verklaarde u enkel geluisterd te hebben en niets te hebben gezegd (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd wat er zou gebeuren indien u de trouw weigerde, antwoordde u dat ze u zouden dwingen te trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd waarom ze u zouden dwingen, antwoordde u enkel dat het traditie is en dat u moet. Gevraagd waarom u niet weigerde en terugging naar Yaoundé, verklaarde u dat mensen uit uw dorp u zouden zoeken in Yaoundé. (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde dat – toen u opgroeide – er reeds andere meisjes gevraagd werden te trouwen met de chief, dat deze van het dorp wegliepen, en dat de chief mensen zond om ze te zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of u meisjes uit B. kent die weigerden te trouwen en daarna gezocht werden om terug te brengen naar B, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat er meisjes ontsnapten en dat niemand wist waar ze zich bevonden. U voegde eraan toe dat de chief van M. eens met een meisje wou trouwen, en dat ze moest vluchten. Gevraagd of u weet wat met haar gebeurde, antwoordde u ontkennend. (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd welke aanwijzingen u heeft om te denken dat ze u zouden komen zoeken in Yaoundé, verklaarde u dat er mensen uit uw dorp in B. in Yaoundé zijn, dat ze zullen weten wat er gebeurde, ze u zullen zoeken en terugbrengen naar de chief. Gevraagd of u andere meisjes kent die in Yaoundé door deze mensen werden gezocht, antwoordde u weinig verhelderend dat ze ook naar andere steden vluchtten, en dat ze teruggebracht worden eens ze worden gezien. Gevraagd of u dan meisjes kent die teruggebracht werden, antwoordde u eerst bevestigend, en wijzigde u daarop uw antwoord en verklaarde het niet zeker te weten, en dat u enkel verhalen hoorde (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd waarom u denkt dat ze u zouden komen zoeken in Yaoundé, antwoordde u dat, als er iets gebeurt, ze iemand zenden om te zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U voegde eraan toe dat alle vrouwen van de chief een armband rond de pols hebben, ze u zouden komen zoeken om een armband rond uw pols te doen, en dat u dan niet meer zou kunnen ontsnappen. Gevraagd waarom u dan niet zou kunnen ontsnappen, antwoordde u dat het iets met hekserij te maken heeft. Gevraagd wat ze nog zouden doen, antwoordde u dat u, indien u zou blijven weigeren, geëxcommuniceerd zou worden en ze een verbod zouden plaatsen op de familie-compound. U voegde eraan toe dat ook uw vriend in de problemen zou komen (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of u, geëxcommuniceerd zijnde, in Yaoundé zou kunnen wonen, wijzigde u plots uw verklaringen en zei u dat sommigen geëxcommuniceerd worden, en anderen met geweld of foltering gedwongen worden terug te keren (zie gehoorverslag CGVS, p. 20) – hetgeen een opmerkelijke verklaring is gezien uw voorafgaandelijke verklaring dat u weet heeft van meisjes die vluchtten waarvan later niets meer vernomen werd, en uw verklaring geen meisjes te kennen die werden teruggebracht. Gevraagd welke problemen uw vriend zou krijgen, in het geval dat u de trouw met M. weigerde, antwoordde u dat u het niet exact kunt zeggen en voegde u eraan toe dat mensen in het algemeen niet tevreden zouden zijn, en ze hem door middel van hekserij zouden doden (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd hoe dat in zijn werk zou gaan, antwoordde u dat het niet weet. Gevraagd wie u zou komen zoeken in Yaoundé, antwoordde u zeer algemeen ‘mensen uit mijn dorp’ en voegde u eraan toe dat de info ook terecht zou komen bij de mensen uit B. die in Yaoundé bijeenkomen. Opnieuw gevraagd wie u zou komen zoeken, antwoordde u enkel dat de info daarheen zou gaan. Opnieuw gevraagd wie u zou komen zoeken, antwoordde u dat u soms naar de meetings ging, en dat de meeste mensen daar weten dat u de vriendin van P. bent. Geconfronteerd met het feit dat, volgens de beschikbare informatie, het weigeren van een huwelijk kan leiden tot sociale isolatie, maar dat er geen informatie is waaruit zou moeten blijken dat vrouwen na de weigering ook nog opgespoord zouden worden, en gevraagd waarom dat wel het geval zou zijn bij u, antwoordde u enkel dat u verhalen hoorde en dat men niet steeds alle informatie heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaarde dat uw vader wist dat u reeds een partner had (zie gehoorverslag CGVS, p. 14) en dat hij uw partner niet graag heeft, noch zijn familie. U verklaarde dat u, nadat u was meegedeeld dat u met M. zou moeten trouwen, u op 5 mei 2012 naar Yaoundé ging, en u uw moeder zei dat u uw spullen moest ophalen in Yaoundé (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U voegde eraan toe dat uw moeder dit op haar beurt aan uw vader zei, en dat hij het aanvaardde (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of ze dan niet verwachtten dat u terug zou gaan naar uw vriend N.P, antwoordde u dat ze het waarschijnlijk wel wisten en dat, indien u niet terugkwam, ze u zouden zoeken in Yaoundé. Het dient opgemerkt dat uw verklaringen dat uw vader op de hoogte was van uw relatie met N.P, dat hij aanvaardde dat u - vijf dagen voor de trouw die u door hem werd opgedrongen – naar Yaoundé terugging om uw spullen op te halen, dat uw ouders waarschijnlijk wel wisten dat u terug naar uw vriend N.P. zou gaan en dat ze u in dat geval zouden komen zoeken, niet rijmen met de door u opgeworpen vrees, namelijk dat u onder dwang vanuit

Yaoundé teruggebracht zou worden naar uw dorp B. U verklaarde immers dat vrouwen die een huwelijk weigeren, gedwongen worden terug te keren, en dat dergelijke vrouwen ook onder geweld en foltering worden teruggebracht. U verklaarde daarnaast weet te hebben van vrouwen die wisten te vluchten, en waarvan men niet wist waar ze waren. Dat uw vader u zomaar zou laten terugkeren naar Yaoundé – beseffend dat uw vaste partner daar woont – en uw verklaring dat hij waarschijnlijk wel wist dat u terug zou keren naar uw partner, maken het dan ook niet geloofwaardig dat grote moeite gedaan zou worden om u te komen zoeken in Yaoundé en terug te brengen naar B. Dat u daarnaast op geen enkel moment weet aan te geven wie concreet u zou komen zoeken, en welke gegronde reden u heeft om te denken dat u gezocht zou worden in Yaoundé, doet verder afbreuk aan de ernst van uw vrees, en de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u gezocht zou worden in Yaoundé. Daarnaast dient opgemerkt dat uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, enkel blijkt dat vrouwen in Kameroen die een huwelijk weigeren, riskeren uit de gemeenschap verbannen te worden en de bruidschat te moeten terugbetalen – niet dat deze na de weigering opgespoord zouden worden en teruggebracht. Verder dient vermeld dat u zowel vrees teruggebracht te zullen worden en gedwongen te worden met M. te trouwen, als geëxcommuniceerd te worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 28) – twee nogal onvereenigbare alternatieven, gezien een excommunicatie vereist dat u niet langer in uw dorp zou komen, en een gedwongen huwelijk betekent dat u onder dwang teruggebracht zou worden naar uw dorp.

Ter staving van uw vrees gezocht te zullen worden in Yaoundé, legde u mailverkeer tussen u en uw vriend N.P. neer, waarin uw vriend op datum van 10 mei 2012 – de dag waarop u normalerwijze diende te huwen met M. – u meedeelt dat er een zekere ‘mr. Aletum’ bij hem thuis langskwam om hem te groeten en te informeren over een vergadering die plaats zou vinden de volgende zondag. U verklaarde dat het ongebruikelijk is dat deze persoon bij uw vriend langskwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Het dient opgemerkt dat dit element bezwaarlijk kan doorgaan voor een gegronde reden om aan te nemen dat u zou gezocht worden in Yaoundé en gedwongen zou worden om terug te keren naar uw dorp B. U verklaarde verder dat u normaal de dag nadat u B. verliet, al naar B. zou terugkeren. Gevraagd waarom Mr. Aletum pas op 10 mei – vijf dagen nadat u B. had verlaten – naar de woning van uw vriend te Yaoundé kwam, antwoordde u dat ze misschien pas beginnen te zoeken als de trouw gepasseerd is (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Het is echter redelijk te verwachten dat, indien de mensen uit uw dorp u werkelijk zouden willen terughalen naar B, ze hiertoe reeds pogingen zouden ondernemen vóór de voorziene huwelijksdag. Gegeven uw verklaringen dat uw ouders, alsook de gemeenschap uit B. te Yaoundé, op de hoogte waren van uw relatie met P, is het dan ook redelijk te verwachten dat ze op een eerder moment reeds naar het huis van uw partner zouden komen. Ten slotte dient vermeld dat het niet geloofwaardig is dat ze – indien ze u werkelijk onder dwang terug zouden willen brengen naar B, desnoods met behulp van geweld of foltering zoals u verklaarde – er niet op directe wijze naar u geïnformeerd zou worden.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat u het, door u geopperde, gedwongen huwelijk met M, niet aannemelijk heeft kunnen maken. Verder heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat – indien er enige waarheid zou schuilen in het door u opgeworpen gedwongen huwelijk met M, hetgeen in deze betwijfeld wordt – u zich niet in Yaoundé zou kunnen vestigen om aan eventuele vervolging te ontkomen. Zoals hierboven reeds vermeld, kunt u op generlei wijze hard maken dat u gevaar zou lopen in Yaoundé. Gevraagd of u in Yaoundé kon rondkomen en er een goed leven had, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u samen met uw partner een huis huurde. Gevraagd of u er gemakkelijk werk kon vinden, antwoordde u eveneens bevestigend, en verklaarde u dat uw vriend een permanente job heeft, u ook werkte, en jullie geld hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gegeven deze verklaringen, en uw verklaring sinds het jaar 2009 in Yaoundé te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), dient vastgesteld dat het allerm minst onredelijk is te verwachten dat u zich zou kunnen vestigen in Yaoundé.

Als laatste dient opgemerkt dat u geen enkele poging ondernam om bescherming te zoeken bij de Kameroense autoriteiten. Er zou immers op zijn minst verwacht kunnen worden dat u een poging zou ondernemen bescherming te zoeken bij de autoriteiten te B, dan wel te Yaoundé – hetgeen u naliet te doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17 en 22). Zelfs indien uw verklaringen een grond van waarheid zouden bevatten – hetgeen in deze betwist wordt – had u nog steeds de mogelijkheid om eerst bescherming te zoeken bij de Kameroense autoriteiten. Het principe van internationale bescherming wordt immers gekenmerkt door een subsidiair karakter ten aanzien van de in uw land van herkomst aanwezige beschermingsmogelijkheden. Het principe van internationale bescherming impliceert dan ook dat u – binnen de grenzen van het redelijke – al het mogelijke

onderneemt opdat u bescherming geboden zou worden door de Kameroense autoriteiten, alvorens bescherming aan te vragen. Gezien uw verklaringen hieromtrent, dient vastgesteld dat aan deze vereiste niet voldaan is. Uw gebrek aan initiatief om bescherming te zoeken bij de Kameroense autoriteiten is des te merkwaardiger in het licht van de vaststelling dat het dwingen van iemand om te huwen strafbaar is in Kameroen. Bovendien komt vrouwenbesnijdenis niet voor in de regio('s South, Littoral en) North West, waarin uw ouderlijk dorp B, waar u verondersteld werd te huwen, zich situeert (zie informatie in het administratief dossier).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten, en heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Het door u neergelegde mailverkeer tussen u en uw partner N.P, werd hierboven reeds besproken. De door u neergelegde foto's bezitten geen enkele bewijskracht wat betreft de door u opgeworpen vervolgingsfeiten. De door u neergelegde Kameroense identiteitskaart en geboortecertificaat worden an sich niet in twijfel getrokken, maar bezitten verder geen relevantie in het kader van uw asielaanvraag. Het door u neergelegde attest van resultaten, vanwege de universiteit te Buea, wordt niet in twijfel getrokken, maar bezit evenmin enige relevantie in het kader van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting deelt de raadvrouw van verzoekster mee dat verzoekster graag aanwezig had geweest op de terechtzitting doch wegens de treinstaking er niet kon geraken. De raadvrouw voegt eraan toe dat verzoekster evenwel niet de bedoeling had om nieuwe stukken in te dienen of nieuwe verklaringen af te leggen. De Raad is van oordeel dat aangezien verzoeksters raadvrouw haar ter terechtzitting vertegenwoordigt en verzoekster blijkens de verklaring van haar advocaat geen nieuwe elementen wenst mee te delen, er geen noodzaak is om de terechtzitting uit te stellen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1 Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt dat bij de appreciatie van haar asielrelaas door de commissaris-generaal weinig rekening is gehouden met haar asielrelaas en de toestand in haar land van herkomst. Zij stelt dat gedwongen huwelijk en besnijdenis vaak voorkomen in haar land van herkomst. Zij meent voldoende details te hebben gegeven en heeft aangetoond een gegronde vrees te hebben voor de door haar aangehaalde feiten.

Verder meent zij dat het niet evident is om bewijzen te kunnen leveren betreffende het gedwongen huwelijk en het risico op besnijdenis. Deze praktijken vinden plaats buiten de officiële instanties. Verzoekster verwijst naar een aantal paragrafen uit het UNHCR-handboek waaruit blijkt dat de eisen qua bewijslevering met een zekere soepelheid dienen te worden gehanteerd. Het tekort aan bewijsmateriaal kan evenwel worden gecompenseerd door een coherent asielrelaas. Verzoekster meent dat haar asielrelaas coherent is. Haar verhaal omtrent de vrees om te worden uitgehuwelijkt, wordt niet tegengesproken door de landeninformatie. De uithuwelijking van vrouwen wordt nooit gesanctioneerd in

Kameroen. Bovendien komen gedwongen huwelijken, vooral in het Noorden van het land, vaak voor. Verzoekster verwijst naar de landeninformatie in het administratief dossier 'Refugee documentation'.

Er is in Kameroen geen wet die vrouwenbesnijdenis verbiedt, volgens verzoekster. Bovendien komen vrouwenbesnijdenissen voor in veel regio's. Verzoekster verwijst naar een rapport van het UNHCR in het administratief dossier. De politie komt niet tussen als het om traditionele praktijken gaat.

Verzoekster besluit dat haar persoonlijke vrees wordt bevestigd door de landeninformatie. Daarnaast heeft zij veel inspanningen geleverd om haar asielaanvraag te staven. Zij verwijst naar het e-mailverkeer met haar partner en haar identiteitsdocumenten.

Vervolgens betwist verzoekster een aantal motieven in de beslissing. Zij merkt op dat zij nooit door haar ouders werd opgevoed waardoor zij niet op de hoogte was van de afspraken die haar vader kon hebben met anderen. Door de afstandelijke relatie met haar vader was zij niet in staat om haar standpunt over het huwelijk kenbaar te maken. Zij heeft lang in Yaounde gewoond en nooit een traditioneel huwelijk meegemaakt. Verzoekster verantwoordt haar gebrek aan kennis over de vrouwen die in het paleis de besnijdenis verrichten door erop te wijzen dat deze praktijken plaatsvinden in het kader van traditionele rituelen binnen het paleis en er weinig ruchtbaarheid aan wordt gegeven. Verzoekster wijst erop dat in Yaounde veel mensen zijn van haar dorp die haar zouden kunnen terugvinden en terugbrengen naar het dorp. Zij wijst op de e-mail d.d. 10 mei 2012 van haar partner waarin hij stelt dat mensen van het dorp zijn langsgeweest om te weten waar zij was. Zij waren aldus duidelijk op zoek naar haar. Haar vrees om gedwongen te worden teruggebracht naar haar dorp is dus niet onaannemelijk. Waar verzoekster verklaarde dat ze niet weet wat er gebeurd is met de meisjes die vluchtten, bedoelde zij dat deze meisjes ofwel werden vermoord ofwel werden gefolterd. Zij heeft de meisjes in elk geval niet meer levend gezien. Ten slotte herhaalt verzoekster dat de politie niet tussenkomt en geen bescherming biedt omdat zij menen dat het om een familiezaak gaat.

Verzoekster brengt een nieuw element aan die een bijkomende gegronde vrees voor vervolging vormt. Zij heeft in België vernomen dat zij besmet werd door het Aids-virus en verwijst naar stuk 4 bij het verzoekschrift. Uit de rapporten van het UNHC en Immigration and Refugee Board of Canada blijkt dat HIV-patiënten in Kameroen worden gediscrimineerd en geïsoleerd van hun familie en de maatschappij. Zij behoort aldus tot een bijzonder kwetsbare sociale groep met nood aan internationale bescherming.

Betreffende artikel 48/4 van de vreemdelingenwet meent zij dat zij ingeval van terugkeer zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij verwijst opnieuw naar de tradities in haar land en gebrek aan bescherming.

3.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

"2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens voert ze een nieuw element aan : namelijk dat ze vernomen heeft dat zij besmet werd door het aids virus.

2.1.1. Verweerder antwoordt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvV, nr. 75.783 van 24 februari 2012). Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoekster toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoeksters asielaanvraag ongegrond is. Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die h)er alsnog een

ander licht op werpen, doch beperkt zich het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissarisgeneraal en het geven van een verklaring om de afwezigheid van enig begin van bewijs te verantwoorden. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.1.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoekster heeft haar asiel relaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (RvV, nr. 31.282 van 8 september 2009).

2.1.3. Aangaande het aangevoerde "nieuw element" van verzoekster antwoordt verweerder vooreerst het uiterst merkwaardig te vinden dat verzoekster haar HIV besmetting uitsluitend attesteert met fax van een simpel doktersbriefje van een algemeen geneesheer maar nalaat daar de nodige testresultaten bij te voegen. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn ook gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS, nr. 142.624 van maart 2005; RvS, nr. 133.135 van 25 juni 2004; RvV, nr. 30.965 van 2 september 2009; RvV, nr.11.423 van 21 mei 2008). Bovendien blijkt daar geenszins uit of verzoekster niets reeds eerder in Kameroen met HIV besmet werd waardoor dit niet zonder meer als "nieuw element" kan aangevoerd worden. Evenzeer is het onduidelijk op welke wijze anderen in Kameroen dit gegeven zouden te weten komen. Bijkomend dient vastgesteld dat verzoekster onterecht HIV gelijk stelt met aids en de voorgehouden discriminatie en isolatie niet an sich volstaan om de asielstatus te verwerven.

Het middel is niet gegrond."

3.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar voorgehouden huwelijk met P.M, hetgeen een negatieve indicatie is voor haar geloofwaardigheid aangezien dit de kern van haar relaas vormt. Verzoekster legt een e-mail voor van haar vriend uit Yaoundé. In deze e-mail vermeldt haar vriend dat een zekere meneer A. bij hem thuis kwam om hem te groeten en te informeren over een vergadering die plaats zou vinden de volgende zondag. Uit deze e-mail kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoekster wordt gezocht in Yaoundé en gedwongen zou worden om terug te keren naar het dorp B. Bovendien kan verzoekster niet verklaren waarom deze meneer A. pas vijf dagen nadat zij B. had verlaten en na de voorziene huwelijksdag naar de woning van haar vriend te Yaoundé kwam. Bovenal is het vreemd dat de persoon A. niet op een directe wijze informeerde naar verzoekster. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij meent dat de mensen van het dorp "duidelijk" op zoek zijn naar haar en maakt haar verhaal van een gedwongen terugkeer naar het dorp niet aannemelijk.

Verzoekster brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor

haar algehele geloofwaardigheid. Daarenboven legde zij omtrent haar reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon verzoekster in het geheel niet preciseren van welke nationaliteit het paspoort was waarmee zij reisde; zo weet ze niet of zij beschikte over een geldig visum voor België; zo legt zij bijzonder vage verklaringen af over hoe ze het vals paspoort bekwam en van wie (administratief dossier, stuk 4, p. 9 en 10).

Waar verzoekster meent dat haar asielrelaas niet onaannemelijk is, kan zij niet worden gevolgd. Blijkens de motivering in de bestreden beslissing, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, wist verzoekster niet waarom de afspraak van het huwelijk tussen P.M. en haar zus was gemaakt, noch of haar zus van deze afspraak op de hoogte was. Evenmin wist verzoekster welke regelingen er waren getroffen betreffende het huwelijk of waarom haar vader goeie banden heeft met P.M.

Verder is het zeer opmerkelijk dat verzoekster niets of bijzonder weinig kan vertellen over de rituelen en ceremonies die met een besnijdenis gepaard gaan. Verzoekster is onwetend over het waarom de vrouwen van de chef worden besneden, omtrent de rituelen die bij besnijdenissen gepaard gaan, de personen die deze besnijdenis zouden uitvoeren. Daarnaast heeft zij evenmin kennis over de rituelen en ceremonies, die met een traditioneel huwelijk gepaard gaan. Deze onwetendheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar opgeworpen asielrelaas, namelijk dat zij gedwongen zou worden te trouwen met P.M. De commissaris-generaal merkt terecht op dat van iemand die dergelijk lot te wachten staat, en tot vijf dagen voor het geplande huwelijk in haar dorp verbleef, kan verwacht worden dat ze iets meer kan vertellen betreffende de zaken die met een traditioneel huwelijk gepaard gaan. Haar totaal gebrek aan kennis over rituelen en ceremonies betreffende de besnijdenis en het traditioneel huwelijk alsook haar onwetendheid over de betekenis van de traditionele titel van haar vader valt bovendien niet te rijmen met de door verzoekster gevolgde studies aan de universiteit te Buea in de sociologie en antropologie en waarin zij in 2009 haar diploma behaalde. Haar verklaringen dat zij niet werd opgevoed door haar ouders, nooit een traditioneel huwelijk heeft meegemaakt en er geen ruchtbaarheid wordt gegeven aan de vrouwen die de besnijdenis uitvoeren, volstaan niet om haar onwetendheid terzake te verantwoorden in het licht van haar studies.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeksters verklaringen omtrent haar vrees te worden gezocht in Yaoundé ongeloofwaardig zijn. Ondanks dat haar vader op de hoogte was van haar relatie met de vriend in Yaoundé mocht zij vijf dagen voor de huwelijksdag terugkeren naar Yaoundé. Op geen enkel moment wist verzoekster aan te geven wie haar concreet zou zoeken in Yaoundé en evenmin kon zij een gegronde reden geven waarom zij gezocht zou worden in Yaoundé. Dit doet afbreuk aan de ernst van haar vrees en de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij gezocht zou worden in Yaoundé. De commissaris-generaal verwijst naar informatie, toegevoegd aan de stukken van het dossier waaruit blijkt dat vrouwen in Kameroen die een huwelijk weigeren, riskeren uit de gemeenschap verbannen te worden en de bruidsschat te moeten terugbetalen en niet dat na de weigering de vrouw wordt opgespoord en teruggebracht. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij zowel vrees teruggebracht te worden en gedwongen zal worden te trouwen met P.M. als vrees voor een excommunicatie. Een excommunicatie vereist dat verzoekster niet langer in het dorp zou komen en een gedwongen huwelijk betekent dat zij onder dwang wordt teruggebracht naar het dorp. Verzoekster weerlegt de ongeloofwaardige en ongerijmde verklaringen niet door in het verzoekschrift te verduidelijken dat zij bedoelde dat meisjes ofwel worden vermoord ofwel worden gefolterd toen zij verklaarde niet te weten wat er gebeurd met meisjes die vluchten.

De commissaris-generaal merkt op dat zelfs indien verzoeksters verklaringen een grond van waarheid zouden bevatten zij de mogelijkheid had om eerst bescherming te zoeken bij de Kameroense autoriteiten. Verzoekster heeft terzake geen enkel initiatief genomen. Dit is des te merkwaardiger nu het dwingen van iemand om te huwen strafbaar is in Kameroen. Bovendien komt vrouwenbesnijdenis in de regio's North West, waarin haar ouderlijk dorp B. gelegen is en waar zij verondersteld werd te huwen, niet voor. De commissaris-generaal verwijst naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekster meent dat de politie in dergelijke materies niet tussenkomt en geen bescherming biedt. Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij vooreerst bescherming heeft gezocht in haar land van herkomst, ook al meent zij, zonder dit *in concreto* aan te tonen, dat de politie geen bescherming geeft. Zij heeft terzake geen enkel initiatief genomen. Bovendien laat zij na aan te tonen dat in het dorp waar zij verondersteld werd te huwen vrouwenbesnijdenis zou voorkomen. Verzoekster voegt een rapport toe van de National Coalition of Anti-Deportation Campaigns met de titel "*information on available health care and the treatment of HIV*" en een artikel uit BBC-news met de titel "*Cameroon corruption hinders Aids fight*". Daarnaast verwijst zij naar de rapporten die toegevoegd zijn door de commissaris-generaal

in het administratief dossier. Zij weerlegt met deze stukken niet de vaststelling dat gedwongen huwelijken strafbaar zijn in Kameroen en besnijdenis niet voorkomt in haar dorp.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielaanspraak. Zelfs indien enig geloof zou dienen te worden gehecht aan verzoeksters asielaanspraak, *quod non*, dan nog maakt zij niet aannemelijk dat zij als zelfstandige, ondernemende vrouw met een universitair diploma in de sociologie en antropologie nergens anders in Kameroen veilig zou zijn. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing immers terecht dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij niet over concrete aanwijzingen beschikt die erop zouden kunnen wijzen dat mensen van het dorp naar haar op zoek zijn in Yaoundé. Verzoekster verklaarde dat zij een goed leven had in Yaoundé, er samen met haar vriend een huis huurde, zij en haar vriend werk hadden en geld hadden. Aangezien verzoekster sinds 2009 in Yaoundé heeft gewoond, is het niet onredelijk te verwachten dat zij zich zou kunnen vestigen in Yaoundé. Verzoekster beperkt haar betoog tot het louter herhalen van een aantal van haar reeds eerder afgelegde en tevens in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij brengt echter geen concrete of afdoende argumenten of elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan de pertinente en terecht vaststellingen die door de commissaris-generaal werden gedaan. Gelet op deze vaststellingen kan van verzoekster worden verwacht dat zij, overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, elders in Kameroen zou blijven teneinde zich aan haar voorgehouden problemen met de mensen uit het dorp te onttrekken.

Verzoekster betoogt in voorliggend verzoekschrift dat zij besmet is door het Aids-virus en verwijst naar een bijgevoegd medisch stuk. Verzoekster stelt dat uit de verslagen van het UNHCR blijkt dat HIV-patiënten in Kameroen worden gediscrimineerd en geïsoleerd van hun familie en van de maatschappij. Hierdoor behoort verzoekster tot een bijzonder kwetsbare sociale groep met nood aan internationale bescherming.

Uit het voorgelegd medisch stuk blijkt dat verzoekster HIV besmet is.

De vraag die vervolgens *in casu* dient beantwoord te worden, is of de besmetting met het HIV-virus voldoende is voor de toekenning van internationale bescherming.

Uit het voorgelegd medisch attest blijkt dat verzoekster besmet is met het HIV-virus. Verzoekster toont evenwel niet aan dat haar gezondheidstoestand actueel kritiek is. Verzoekster vreest voor een systematische discriminatie en vreest uitgesloten te worden uit de maatschappij. Uit de stukken waarnaar verzoekster verwijst, blijkt evenwel geen "systematische" discriminatie en uitsluiting. Het BBC-artikel handelt over corruptie van de middelen in de strijd tegen aids in Kameroen. Het NCADC artikel handelt over een aantal gevallen van stigmatisering van HIV/AIDS patiënten in Kameroen. Verzoekster die verklaarde geen geldzorgen te hebben, werk te hebben en een huis huurde in Yaoundé, samen met haar vriend, toont vooreerst niet aan dat er in haar concreet geval sprake is van discriminatie en uitsluiting in het verleden noch dat zij het risico loopt om slachtoffer te worden van discriminatie en uitsluiting in de toekomst. Zij toont niet aan op welke wijze anderen in Kameroen het gegeven dat zij besmet is met het HIV-virus zouden te weten komen. Zelfs indien anderen hiervan kennis zouden hebben, toont zij niet *in concreto* aan dat haar vrees voor stigmatisering en discriminatie volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is en een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van de verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het NCADC artikel verwijst naar een aantal gevallen doch uit dit artikel kan geen "systematische" stigmatisering en discriminatie omwille van een HIV besmetting worden afgeleid.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in de mate verzoekster in subsidiaire orde de toekenning van de subsidiaire bescherming vraagt artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*" Uit haar verklaringen blijkt niet dat verzoekster beroep heeft gedaan op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, benevens haar medische problemen, op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de hierboven gedane vaststellingen omtrent dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN